ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. 275 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ.

Ὁ κόσμος ἀπεφάσισε τὸν δρόμο του ν' ἀλλάξῃ,
νὰ ἀγαπᾷ, νὰ συγχωρῇ, ποτὲ νὰ μὴ σκοτώνῃ,
ὁ κλέφτης τ' ἄλλου τὸ ψωμὶ νὰ μὴ ζητῇ ν' ἁρπάξῃ,
κ' ὁ ψεύτης νὰ *φουρκίζεται* γιὰ τὴν ἀλήθεια μόνη.
Τοῦ γείτονά του τὸ καλὸ ὁ ἄνθρωπος νὰ θέλῃ,
καὶ πῶς περνᾷ τὴν ὥρα του ποτὲ νὰ μὴ τὸν μέλλῃ.

—

Ὅλα τ' ἀνδρόγυνα νὰ ζοῦν πιστὰ κ' ἀγαπημένα,
εἰς τὴν γυναῖκα μοναχὰ ὁ ἄνδρας της νὰ φθάνῃ,
ποτέ της νὰ μὴ φαίνεται μὲ μάγουλα βαμμένα,
καὶ οὔτε νὰ τρελλαίνεται γιὰ μόδα καὶ φουστάνι.
Νὰ εἶναι ὅλα ζάχαρι, νὰ ἦναι ὅλα γλύκα,
κ' ὁ κόσμος νὰ παντρεύεται χωρὶς παππᾶ καὶ προῖκα.

—

Νὰ παύσουν πιὰ οἱ πόλεμοι, νὰ λείψῃ πιὰ τὸ αἷμα,
νὰ μὴν πατῇ ὁ δυνατὸς εἰς τοῦ πτωχοῦ τὸ χῶμα,
ὁ κόσμος νὰ μὴ σκιάζεται τὸ ράσσο καὶ τὸ στέμμα,
κ' ὁ Κουμουνδοῦρος νὰ γενῇ μὲ τὸν Τρικούπη κόμμα!
Οἱ βουλευταὶ νὰ μὴ ζητοῦν ρουσφέτια γιὰ τοὺς φίλους,
καὶ πέντε δέκα νάχουμε τοῦ κράτους ὑπαλλήλους.

—

Οἱ νόμοι καὶ τὸ Σύνταγμα νὰ πᾷν κατὰ διαβόλου,
νὰ μὴν εὑρίσκεται ἀρχή, κλητῆρας, Ἀστυνόμος,
ὁ Δεληγιάννης ὁ κομψὸς νὰ μὴ 'μιλῇ καθόλου,
κ' ὁ Τραπεζίτης ὁ Σκουζὲς νὰ γίνῃ γαλαντόμος
Νὰ προσκαλοῦνται 'στὰ ψηλὰ σαλόνια κ' οἱ χωριάται,
κ' οἱ κύριοι ὁμογενεῖς νὰ γίνουν δημοκράται.

—

Ὁ Παππαμιχαλόπουλος θὰ γίνῃ δικολάβος,
καὶ μυλωνᾶς ὁ Μπούμπουλης, ἂν θέλῃ, καὶ βαρκάρης,
ὁ Ἄνταμ Σωτηρόπουλος ἀχύρων ἐργολάβος,
κ' ὁ γυναικᾶς Αὐγερινὸς δὲν θᾶναι σκανδαλιάρης.
Ὁ γέρο μας Καλλιφρονᾶς θὰ βάλλῃ ρεδιγκότα,
κ' ὁ Βλάχος πάλι ποιητὴς θὰ γίνῃ σὰν καὶ πρῶτα

—

Θὰ γράψῃ ἄρθρα κύρια 'στὴν Ὥρα κ' ὁ Γονίδης,
γιὰ Πρέσβυς καὶ ὁ Κότταρης θὰ πάῃ 'στὸ Παρίσι,
μοναστηριοῦ ἡγούμενος θὰ γίνῃ ὁ Ῥοΐδης,
καὶ θέσι ὁ Βυζάντιος τελώνου θὰ ζητήσῃ.
Θὰ γίνουνε μανάβηδες οἱ δημοσιογράφοι,
κ' ὁ Γιάννης ὁ Καμπούρογλους ἀκόμη δὲν θὰ γράφῃ

—

Ἡ κάσσα τοῦ Τκμείου μου θὲ νὰ βρεθῇ γεμάτη,
ποτὲ σὲ δικαστήριο κανένας δὲν θὰ τρέξῃ,
τοῦ Κόντε Κάστρου θὰ παιχθῇ τὸ δρᾶμα 'στὸ Παλάτι,
καὶ μιὰ κυρία πρεσβευτοῦ τὴν *Μάρτυρα* θὰ παίξῃ.
Κι' ὁ γέρο Κλάδος θὰ γενῇ 'στῆς Τούρκισσακις εὐνοῦχος,
κι' ἐγὼ θὰ γίνω πιὰ πεζός....καὶ ἑκατομμυριοῦχος.

—

Souris.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

—

Ἐν τῷ Ναῷ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁ ἐρωτύλος Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας κ. Θωμόπουλος—ᾧ καὶ συγχαίρομεν διὰ τὸν προβιβασμόν του—εἶχε τοποθετήσει ἐντὸς τοῦ κιγκλιδωτοῦ χάχηδές τινας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, σὺν γυναιξὶ καὶ ἀνδράσι.

Εἰ. ἐκ τῶν γραφίσκων τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ἀρχίζει νὰ τοὺς *σκουντᾷ* καὶ νὰ τοὺς παραμερίζῃ.

Πλησιάζει καὶ εἰς ἕνα, διόλου χάχαν :

— Μὰ σᾶς εἶπα ὅτι αὐτὴ ἡ θέσις, τοῦ λέγει, εἶναι γιὰ *μᾶς*, τοὺς διπλωμάτας.

— Ἔ, μὰ τότε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κωνσταντινουπολίτης, ἀφοῦ εἶσθε διπλωμάτης, πῶς ἐκτελεῖτε καὶ χρέη κλητῆρος !

Καὶ ὁ καλλιγραφίσκος ἀκόμα ἔχει τὸ στόμα ἀνοικτόν!!

—

Ἐμάθομεν ὅτι ὁ λοχίας ὁ ἀποπειραθεὶς ν' ἀπαλλάξῃ τὸν υἱόν τοῦ ξενοδόχου τοῦ *Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν* ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς τὸ ἔκαμε *χορατὰ* καὶ ὅτι ἐννοοῦσε, ἀφοῦ τὴν ἔκοβε, νὰ τοῦ τὴν ἐπιστρέψῃ πάλιν μετὰ τὰς Ἑορτάς.

Λύτὴν τὴν ἀπολογίαν ἑτοιμάζεται νὰ κάμῃ ὁ ἀγαπητὸς *Ραμπαγᾶς*,ὅστις ἀπό τινος ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προσασίαν του ὅλους τοὺ ἀποκεφαλιστὰς χωροφύλακας, πρὶν τοῦ Ἡρώδου ὅστις ὅμως δὲν ἦτο χωροφύλαξ.

—

Αἱ δύο ἐφημερίδες, ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νέα, ἤρχισαν νὰ προανακρούωσιν ἐλάττωσιν *(μινόρε)* τοῦ ἐν Καίρῳ τηλεγραφηθέντος προξενικοῦ ἐγκλήματος. Ἡ νέα μάλιστα νομίζει καθῆκον ὅλων μας νὰ περιμένωμεν τὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. Ἀλεξάκη, τοῦ δράστου τοῦ ἐγκλήματος, κατὰ τὰ ἐκ Καίρου τηλεγραφηθέντα ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν πράκτορος καὶ ὅλης τῆ, Κοινότητος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

—

Δὲν πταίει ὁ Σουρῆς πταίω ἐγὼ ποῦ τὸν 'πῆρα μαζύ μου κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς Ἀναστάσεως.

Συναντηθέντες ἐν τῷ καφεψείῳ ἠρξάμεθα συζητοῦντες.

— Σὲ ποιὰ ἐκκλησία θὰ πᾶμε ; Εἰς τὴν ἁγίαν Εἰρήνην δὲν πάω, λέγει ὁ Σουρῆς, διότι δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ πέσῃ κἄμμιὰ σανίδα ἀπὸ τῆς σκαλοσαῖς νὰ μὲ σκοτώσῃ. Ὅσω διὰ τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, νὰ μὲ χρυσώνῃς, δὲν πάω νὰ σταθῶ οὐτ' ἀπέξω.

—Πᾶμε τότε στὴ Μητρόπολιν, ἀπαντῶ ἐγώ.

— Ὡραία σκέψις, νὰ πάνε νὰ μᾶς πλακώσουν, νὰ ξεμπερδεύωμε.

11 **ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ** 11

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

—

(Ἴδε. ἀριθ. 271).

Εἶπον, ὅτι ὁ Ἐλβετὸς ἀξιωματικὸς ἐθελοντὴς, λαβὼν τοὺς ὑπ' αὐτὸν 25 ἄνδρας, ἐξεκίνησε νὰ *πάῃ νὰ σκοτώνῃς τούρκους*.

Ὁ Ἐλβετὸς εἶχε διαιρέσει τὴν *μοίραν* του στρατηγικῶς.

Προηγεῖτο αὐτῆς εἰς ἀνιχνευτὴς, τούτου εἵποντο δύο πρόσκοποι, ὧν πάλιν εἰς ἀγγελιοφόρος.

Τοῦ κυρίου σώματος—τὸ ὁποῖον ἀμέσως θὰ ἴδωμεν ἐκ πόσων ἀπηρτίζετο—ἠκολούθει ἡ ἐκ πέντε ἀνδρῶν ὀπισθοφυλακὴ, ταύτης ὁ σιτοπομπόμπος, ὁ δύο δισάκια γαλέτας φέρων, μετὰ τοῦτον οἱ τῶν πολεμοφοδίων κομιστὰι, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, καὶ τέλος ἡ ἐκ πέντε ἀνδρῶν ἐφεδρεία. Πλὴν τούτων εἶχε καὶ πλαγιοφύλακας ἀνὰ δύω ἐξ ἑκατέρας πλευρᾶς.

Ὥστε τὸ κύριον σῶμα, τὸ στρατηγεῖον, καὶ τὴν κυρίως μάχιμον δύναμιν ἀπήρτιζον ὁ Ἐλβετὸς, ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ γραμματέως.

Ἡ φοβερὰ αὕτη στρατιωτικὴ δύναμις κατήρχετο ὅπως προσβαλοῦσα ἐξώσῃ τῆς Ἁγυιᾶς τὸν Ἁμοὺς Ἀγᾶ, ἡγούμενον 1500 ἀνδρῶν Πλεβνομαχητῶν.

Κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ πάντες σχεδὸν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι εἴχομεν διασπαρῆ εἰς διάστημα τρίωρον πρὸς ἀνίχνευσιν χωρικῶν, οὓς συλλαμβάνοντες ἤγομεν ἄκοντας καὶ ἐξωπλίζομεν εἰς τὸ στρατηγεῖον, ἐν ᾧ διεμένομεν ὁ γραμματεὺς καὶ ἐγὼ, τοῦ ἀρχηγοῦ δὲν εἰξεύρω ποῦ ξεφαντόνοντος.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἠκούσθησαν μακρόθεν πυροβολισμοί.

— Τί τρέχει ; ἀνεβόησαν πάντες.

— Πόλεμος, ἄρχισε ὁ πόλεμος, βοῶσιν οἱ χωρικοί.

— Σ' τὰ ὅπλα ! Κραυγάζει ὁ πρὸ ἡμῶν μοναδικὸς φρουρός

Δράττομεν τὰ σασεπὼ τρέμοντες.

Συσφίγγονται αἱ σιαγῶνές μας.

Τρέμομεν σύσωμοι, καὶ δὲν δυνάμεθα ν' ἀρθρώσωμεν λέξιν.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ οἱ χωρικοὶ πάντες ρίπτοντες τὰ ὅπλα τρέπονται εἰς φυγὴν, ἀφίσαντες ἐμὲ καὶ τὸν γραμματέα μόνους ν' ἀποθαυμάζωμεν τὰς πελιδνὰς ὄψεις μας.

Οἱ πυροβολισμοὶ ἐπυκνοῦντο, ὅτε κατωρθώσαμεν νὰ λαλήσωμεν.

— Καὶ τόρα, τί κάμομεν ; ἠρώτησεν ὑποτραυλίζων ὁ γραμματεύς.

— Τί κάμομεν ; Πές μου καὶ σὺ τί κάμομεν ; Ξέρω 'γὼ τί κάμομεν ; Φαίνεται ὅμως ὅτι τὰ κάμωμεν σὰν τὰ μοῦτρά μας.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἀρχηγός ;

— Κύριος οἶδε ποῦ τρύπωσε.

— Νὰ παιανίσῃ ὁ σαλπιγκτὴς συνάθροισιν.

— Ποῦ 'ντος ;

— Νὰ δράμωμεν πρὸς ἐπικουρίαν . . .

— Βαστοῦν τὰ κότσα σου ;

Ἐν τούτοις οἱ διεσπαρμένοι ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐθελονταὶ ἤρξαντο συρρέοντες πρὸς τὸ στρατηγεῖον· ἐκ τούτων ὁ πρῶτος καταρθὰς μᾶς ἀνήγγειλε τάδε : Ὅτι ὁ ἰχνηλάτης τῆς στρατιᾶς τοῦ Ἐλβετοῦ, ἐκεῖ παρὰ κάτω, σὲ μιὰ ρεματαριὰ, εἶχε συναντήσει ἕνα τοῦρκο κιρκάσιον ἱππέα, ὃν πυροβολήσας ἐφόνευσεν, ὅτι τοῦτο μαθὼν ὁ ἐν Ἁγυιᾷ Ἁμοὺς Ἀγᾶς, ἀνπεπεξῆλθε μετὰ μέρους τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν, καὶ ὅτι ὁ Ἐλβετὸς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν διατρέχουσι τὸν ἕσχατον κίνδυνον.

Μεταξὺ λόγων κατέφθασαν περὶ τοὺς διακοσίους ἐκ τῶν διεσπαρμένων ἐθελοντῶν.

Δὲν εἰξεύρω, ἀλλὰ ὁ κίνδυνος δίδει τι, παρέχει δύναμιν καὶ εἰς τοὺς δειλούς.

Πάντες εἴχομεν ἀνορθωμένας τὰς τρίχας, τὰς ὄψεις ἐρυθρὰς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πυρώδεις. Ἦσαν καί τινες, λαβόντες ἐν ἄλλαις ἐπαναστάσεσι τὸ βάπτισμα τοῦ πυρὸς, οἵτινες ἀνέκραξαν :

— Ἐμπρὸς, μωρὲ, τί καθόμαστε ; Κάτω σκοτώνονται τ' ἀδέρφια. Ἐμπρός !

— Ἐμπρός ! ἀνεβοήσαμεν πάντες.

Τροχάδην, παιανιζουσῶν τῶν σαλπίγγων, ἔδην βήματι ταχεῖ πρὸς τὸ μέρος τῶν πυροβολισμῶν.

Ἐκεῖ καταφθάσαντες εὕρομεν τὴν στρατιὰν τοῦ Ἐλβετοῦ εἰς ἄτακτον φυγὴν ἐπιδεδομένην.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ ἡμῶν οἱ φεύγοντες ἔστησαν καὶ ἐπανήρξαντο τῶν πυροβολισμῶν, ὅτε πλέον ἐλάβαμεν καὶ ἡμεῖς μέρος.

Προτεταμέναις λόγχεσιν οἱ τοῦρκοι εὐθαρσῶς ἐρώρμουν καθ' ἡμῶν, καταφρονοῦντες τὸ ζωηρὸν πῦρ, ὅπερ ἄσβεστον κατ' αὐτῶν ἐξεπέμπαμεν.

Τῆς μάχης ἐξαφθείσης,ἐπικουρίαι ἐπεφάνησαν προσερχόμεναι τοῖς τούρκοις καὶ ἕτεραι σποραδικῶς πρὸς ἡμᾶς.

Χιὼν ἤρξατο καταπίπτουσα καὶ αἱ νεφέλαι ἐπύκνωσαν τὸν οὐρανόν.

Ἀντεμαχόμεθα ἐπὶ τρίωρον χίλιοι πρὸς πεντακοσίους τούρκους, ἀναγκασθέντες ἐπὶ τέλους, τοῦ σκότους ἐπελθόντος, νὰ ὑποχωρήσωμεν εὐσχήμως πως, χάρις εἰς τὴν ἀνδρείαν δεκάδων τινων ἀνδρῶν, μαχητῶν ἐξησκημένων.

Ἠριθμήσαμεν εἴκοσι ἐλλείποντας ἄνδρας,πλὴν τῶν εἰς χεῖράς μας πληγωμένων δέκα, καὶ πέντε ἐξ νεκρῶν.

Τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ φῶς πυρῶν συνεκροτήθη στρατιωτικὸν καὶ πάλιν συμβούλιον.

— Αἴ τότε, ποῦ στὸ διάβολο θὰ πᾶμε ;

— Πᾶμε ἔως τὴν μπυραρία τοῦ Μπερνουδάκη, κ' ἐκεῖ σκεπτόμεθα.

Καὶ ἐπήγαμε. Ἐν αὐτῇ ἤρξατο φιλονικεία περὶ τοῦ τί μπύρα θὰ ἐπίναμε. Ὁ Σουρῆς ἤθελε τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Μονάχου, ἐγὼ ἐπηρκούμην καὶ εἰς τὴν ἐγχώριον. Μετὰ πολλὰς συζητήσεις ἀπεφασίσθη τέλος νὰ πίνῃ ἐκεῖνος μισὸ ποτῆρι τῆς Βιέννης καὶ ἐγὼ ἕνα ντόπιο, διὰ νὰ ἤμεθα ἴσα ἴσα ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς πληρωμῆς. Πίνοντες ἠρξάμεθα διαλεγόμενοι.

— Πῶς τὸ 'βρίσκεις νὰ μὴ πάῃ ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν ἐκκλησία ἐφέτος ; Ἐγὼ ἀποδίδω πολιτικὸν σκοπόν.

— Ὁμιλεῖς σὰν παιδί. Φοβεῖται μήπως κρυολογήσῃ, ὅπως τὴν ἔπαθε στὸν Πειραιᾶ. Δὲν εἶνε συνειθισμένος, βλέπεις, εἰς τὸ ἄστατον κλίμα τῆς Ἀττικῆς.

— Ἂς ἀφήσωμεν αὐτά. Ἔμαθες τὰ νέα τερτίπια τοῦ Κουμουνδούρου σου ; Φοβερὸ πρᾶγμα, τρομερὸς κατεργάρης. Δηλαδὴ ἡ ἐπίνοια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἐξεύρεσιν πονηριῶν εἶνε μοναδική. Δὲν ἔχει ταῖρι.

— Τί τρέχει ;

— Τὸ πρωῒ συνηντήθην μὲ τὸν Παντελὴ Παππαδάκη καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ γέρο-Νέγρης τοῦ εἶπεν, ὅτι, ἐξ Ἀμερικῆς ἕνας κάποιος Ἄμστρογγ καὶ συντροφία, ἔπεμψεν εἰς τὸν *Αἰῶνα* **διακόσια** δολάρια, δηλαδὴ *χιλίας διακοσίας* δραχμὰς μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τῷ πέμψῃ καὶ ἄλλα δισχίλια, ἤτοι δώδεκα χιλιάδας δραχμὰς ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ *παύσῃ γράφων κατὰ τοῦ Κουμουνδούρου* . . .

— Ὦ διάβολε. Τοιαύτην ἐπιστολὴν ἐξ Ἀμερικῆς ἀπὸ τὸν ἴδιον Ἄμστρογγ εἶδα πεμφθεῖσαν καὶ εἰς ἕνα ἄλλον δημοσιογράφον περιέχουσαν *δεκαπέντε* δολλάρια, δραχμὰς δηλαδὴ ἐννενήντα, μὲ τὴν αὐτὴν ὑπόσχεσιν ἐπίσης, ὅτι θὰ τῷ πέμψῃ καὶ ἄλλα *διακόσια*, ἐὰν παύσῃ γράφων κατὰ τοῦ Κουμουνδούρου. Φοβερὰ κατεργαριά. Τί συμπεραίνεις;

— Ἁπλούστατον. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ κόσμος. Ὅτι αὐτὸς ὁ ἐξ Ἀμερικῆς Ἄμστρογγ ὁ θέλων νὰ δωροδοκήσῃ τὰς κατὰ τοῦ κ. Κουμουνδούρου γραφούσας ἐφημερίδας, εἶνε ἀνύπαρκτον πρόσωπον, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐχαλκεύθησαν ἐνταῦθα, ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τῶν καϊμέδων καὶ ἐπέμφθησαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἰς ὡρισμένον πρόσωπον, παρ' οὗ ἐξαπεστάλησαν ταχυδρομικῶς ἐνταῦθα. Ὅτι ἡ ὑπόσχεσις μείζονος δωροδοκίας εἶνε χάλτι, ὅπως αἱ ἐν λόγῳ ἐφημερίδες, προσεγγιζούσης ἤδη τῆς ἐν τῇ βουλῇ συζητήσεως τῆς κατηγορίας τοῦ Κουμουνδούρου, παύσωσι γράφουσαι κατ' αὐτοῦ, καὶ διερεθίζουσαι τὴν κοινὴν γνώμην.

— Πρωτότυπος ἀληθῶς φενάτσα, πρωτάκουστος τῷ ὄντι πολιτικὴ κακοήθεια. Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τί θὰ γράψῃ ὁ *Αἰὼν* καὶ ἂν θὰ διαψεύσῃ ταῦτα.

— Δὲν κάμεις δουλειά σου, θὰ τὸ ρίψῃ στὸ κουρό.

Μεταξὺ λόγων ἠκούσθησαν πυροβολισμοὶ προάγγελοι τῆς ἀναστάσεως, ἐφ' ᾧ ἐγερθέντες διηυθύνθημεν πρὸς τὴν Μητρόπολιν.

Ἐξαίσιον θέαμα παρίστα ἡ πλατεία αὐτῆς. Ἐπὶ ἐξέδρας δαφνοστολίστου ὁ ἱερὸς κλῆρος ἐν χρυσοκεντήτοις στολαῖς ἐν μέσῳ τῶν ἀπαστραπτόντων ἐξαπτερύγων ἐτέλει τὴν τῆς ἀναστάσεως ἱερουργίαν. Τὰ πλήθη συνωθοῦντο ἐν τῇ πλατείᾳ καὶ χιλιάδες λαμπάδων ἀνέπεμπον γλῶσσας πυρὸς καταφωτιζούσας τὰ πέριξ καὶ παριστώσας τὴν ὅλην πλατείαν ὡς πέλαγος φλεγόμενον. Τὰ καιόμενα ποικίλα φωσφόρα ἐπέχεον φῶς γλυκὺ, ὅσον καὶ λαμπρόν. Ὅτε ἀπηγγέλθη τὸ *Χριστὸς ἀνέστη*, ἐκρότησαν τὰ πυροβόλα, διέλαμψαν αἱ λόγχαι τοῦ στρατοῦ παρουσιάζοντος ὅπλα καὶ ἡ μουσικὴ ἤχησε τὸ ἐμβατήριον. Εἶχέ τι ἀληθῶς τὸ συγκινητικὸν ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη θρησκευτικὴ τελετή, τοσοῦτον εἶχον συγκινηθῆ, ὥστε ὅτε εἶδον ρουκέταν διασχίζουσαν τοὺς αἰθέρας, ἐνόμισα ὅτι εἶδα τὸν Χριστὸν πετῶντα ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ θὰ ἔχασκα ἀκόμη ἕως τόρα, ἂν εὐ-

τραφὲς δουλάριον μὲ τὴ λαμπάδα του δὲν ἔβαζε φῶκο στὰ μαλλιά μου.

— Μὰ, κυρά μου, εἶπον, μήπως μὲ πῆρες γιὰ βεγγαλικὸ καὶ θέλεις ν' ἀνάψῃς ; Καλὰ καὶ δὲν εἶχα γένεια, ἄλλως θὰ μὲ ἔκαμνες παρανάλωμα τοῦ πυρός σου.

— Μὲ συμπάθειο, κύριε, ἀπήντησε τὸ δουλάριον, δὲν τὸ ἤθελα.

— Ἐγὼ ὅμως τὸ ἤθελα !

Ἐγέλασε καὶ ἐχάθη εἰς τὰ πλήθη.

Παραπλεύρως μου διήρχετο σφιγκτῶς συγκρατούμενον ζεῦγος νεανίδων. Ἤκουσα τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν λέγουσαν πρὸς τὴν ἑτέραν :

— Τὰ κρέατα μου θὰ ἦνε μαῦρα.

— Ἄμ ἐμένα. Δὲν αἰσθάνομαι τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πόνο. Τσιμπιαῖς ἦταν ἐκεῖναις !

— Καλὰ νὰ πάθετε, ἐβόησα ὄπισθέν των, ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ χώνεσθε μέσα σὲ τόσο κόσμο.

Τὸ ρεῦμα τῶν ἀπερχομένων μὲ παρέσυρε καὶ μ' ἠνάγκασε νὰ φύγω.

Ἔφαγα καλὰ καὶ ἐκοιμήθην καλλίτερα.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἐνῷ ἑτοιμαζόμην διὰ τὴν δευτέραν ἀνάστασιν τῶν δούλων καὶ δουλικῶν, τὴν τόσον γραφικὴν, σκερτζόζαν καὶ πλήρη ἐπεισοδίων, ἔπιασε βροχή.

Ἐσκέφθην νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Μητροπολίτην νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ τὴν ἀναβάλῃ διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, ἀλλ' εἶπον,—γιατί νὰ γίνωμαι ἀφορμὴ σκανδάλων.

Γ. Γ. Σήμερον ἔμαθον παρὰ τοῦ ἑτέρου τῶν δημοσιογράφων τῶν λαβόντων τὰ Ἀμερικανικὰ δολάρια, ὅτι ἔχουσιν ὑπονοίας, ὡς προερχόμενα ἐκ τοῦ Κουμουνδούρου, μήπως εἶνε κάλπικα.

Παληάνθρωπος.

Η ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡΔ,

Ψυχῇ τε καὶ σκιᾷ.

—

Εἶναι πασίγνωστον, ὅτι ἡ ἔξοχος ἠθοποιὸς εἶναι ἀπαραβλήτως ἰσχυρὴ· συνοδεύεται δὲ πάντοτε ὑπὸ λαγωνικοῦ κυνὸς, ὅστις παρακολουθεῖ αὐτὴν μετὰ τῆς ἀφοσιώσεως ἐκείνης, τὴν ὁποίαν τὰ ζῶα ἔχουσιν εἰς τὰ κόκκαλα.

—

Ἡ λεπτότης αὐτῆς τῇ ἐπιτρέπει νὰ λούεται καὶ ἐντὸς αὐτῶν τῶν σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν, διότι βιθύζεται ἀνέτως ἐντὸς σωλῆνος τουφεκίου.

—

Ἰδοὺ ὁ συνήθης κατάλογος τῶν γευμάτων αὐτῆς.

Hors d'oeuvre.

Ἄκανθες φρίσσας καὶ φύλλα ἀπὸ σέλινον.

Οἶνοι.

Λευκὸς ἀδύνατος. — Γαλλινάρα ἄδολον τοῦ 1564.— Καμπανίτης chateaux en espagne.

Ζωμός.

Μία κλωστὴ φιδέ.

Ψάρια.

Μία σαρδέλλα.

Entrée.

Περίβλημα λουκανίκου εἰς τὴν ἐσχάραν.

Χορταρικά.

Ἕνα σπαράγγι.

Entremets.

Ράμφος ἀπὸ μπεκατσίνι σκλμί.

Ὑητόν.

Ἡ ἄκρα τῆς οὐρᾶς μοσχαριοῦ.

Γλυκίσματα.

Ἓν μύγδαλον ζαχαρωμένον.

Ὀπῶραι.

Ξηρὰ σῦκα, φλοιοὶ νωποῦ μυγδάλου, ν κάστανον.

—

Παρίστησι τὴν εἰκόνα κομψοτάτου σαρώθρου μετὰ μεγάλης χειρίδος, ἐχούσης εἰς τὴν κορυφὴν μέγαν λόφον τριχῶν.

Ἔχει ὅμως λαμπροτάτους ὀφθαλμοὺς καὶ ὀδόντας, καὶ φυσιογνωμίαν καλιοστρείου ἐλκυστικότητος.

—

Ἡ ἔκτακτος ἰσχνότης αὐτῆς ὑπῆρξεν αἰτία πολλῶν περιέργων συμβάντων. Φλυαροῦσα ποτὲ εἰς τὸ γεῦμα, ἐνῷ ἔτρωγε κεράσια, κατέπιεν ἓν κουκούτσι. Μετὰ δύο ἡμέρας, ὅλοι οἱ Παρίσιοι ἔλεγον, ὅτι ἡ Σάρρα Βερνὰρδ ἦτο ἔγκυος. Αὐτὴ δ' αὕτη περιῆλθεν εἰς συλλογισμὸν, αἰσθανομένη νὰ σφίγγῃ αὐτὴν ἡ ζώνη της, καὶ ἐκάλεσεν ἰατρόν. Οὗτος ὅμως οὐδὲν ἔκτακτον ἀνεῦρεν εἰμὴ τὸ κουκούτσι, τὸ ὁποῖον ἀκολούθει τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ὁδόν!

—

Ἡ Σάρρα Βερνὰρδ, ταξειδεύουσα διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, πληρώνει μόνον ἥμισυ εἰσιτήριον.

—

Εἴς τινα τῶν τρελλῶν αὐτῆς ἐξοχικῶν ἐκδρομῶν, κατελήφθη ποτὲ ὑπὸ ῥαγδαίας βροχῆς. Ἅπαντες ἐφοβοῦντο νὰ ἴδωσιν αὐτὴν καταβεβρεγμένην, διότι ὁ ἄνεμος θὰ ἔθραυεν τὸ ἀλεξίβροχόν της. Ἐπέστρεψεν ὅμως ὑγιὴς καὶ ἀδιάβροχος, διότι, ρίψασα τὸ ἀλεξίβροχον, εἶχεν ἐντελῶς καταφύγει ἐντὸς τῆς ἐκ κηρωτοῦ θήκης αὐτοῦ.

—

Ἡ κόμη τῆς Σάρρας Βερνὰρδ μεταβάλλεται σχεδὸν καθ' ἑκάστην, ἀμφιταλαντεύεται ὅμως πάντοτε περὶς τοῦ ξανθο-μυστικο-ρωμαντικο-τεχνητοῦ.

—

Ἡ οἰκία αὐτῆς, ἥτις, ἀπὸ τῶν σκύλων τῆς Δανίας, τῶν πιθήκων καὶ τῶν ἐρυθρῶν ἰχθύων, μέχρι τῶν κομψοτέρων *ὀανδήδων*, εἶναι πραγματικὴ κιβωτὸς τοῦ Νῶε, ἐξηγεῖ σαφῶς τὰς κοσμοπολιτικὰς τάσεις τοῦ πνεύματός της. Ἡ ἡμετέρα ἠθοποιὸς ἔχει, πρὸς τούτοις, φοβερὰν εὐχέρειαν περὶ τὴν ἐκμάθησιν τῶν γλωσσῶν· διερχομένη χωρίον τῆς κοιλάδος τῆς Ἀόστης, ἐλάλει τόσον καλῶς τὴν ἰταλικὴν, ὥστε ὁ δήμαρχος, ὅστις δὲν εἶναι κόμης, ἤθελε νὰ συλλάβῃ αὐτὴν ὡς Γερμανίδα κατάσκοπον.

—

Μετὰ τῆς μανίας τῆς γνώσεως ὅλων τῶν γλωσσῶν, ἦτο φυσικὸν νὰ καταλάβῃ αὐτὴν ἡ μανία τοῦ νὰ μετέρχηται πάσας τὰς τέχνας· ἡ Σάρρα Βερνὰρδ εἶναι ζωγράφος, γλύπτης, φοῖνιξ . . . εἰς ὅλα, πλὴν τῆς μουσικῆς.

Ἄλλως τε, εἶναι περιεργότατος ὁ ἀκαριαῖος καὶ παραδοξος τρόπος, δι' οὗ ἡ Σάρρα καθίσταται, αἴφνης, κυρία πάσης νέας τέχνης. Μίαν πρωΐαν, ἐν παραδείγματι, ἐγείρεται μὲ τὴν διάθεσιν νὰ ἦναι γλύπτης. Ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον· μηνᾶ εἰς τὸν Worth, τὸν περίφημον ῥάπτην :

«Véston et pantalon de drap blanc trés-fin, le véston assez large, le pantalon collant aux jambes.»

Μόλις δ' ἀποσταλείσης τῆς θηλυκῶς ἀρσενικῆς ταύτης ἐνδυμασίας, ἰδοὺ ἡ Σάρρα καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Φειδίου, ζυμώνει τὴν ἄργιλλον καὶ χειρίζεται τὴν σμίλην. Τοσοῦτον δὲ σπουδαίαν ἐκλαμβάνει τὴν

Ἀρχηγός. — Μεγαλειτέρα ἀνοησία δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ, παρὰ ν' ἀρχίσωμε πόλεμο, τόσοι ὀλίγοι πρὸς τόσους πολλούς.

Ἐλβετός. — Ἔρθες σκοτώνεις τούρκους ; Σκοτόνεις, σκοτόνεσαι.

Γραμματεύς. Ναὶ, μὰ πρέπει τὰ πάντα νὰ γίνωνται μὲ σκέψιν καὶ σχέδιον.

Ἐγώ. — Μεγαλειτέρα ἀνοησία, δηλαδὴ, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, παρὰ νὰ πάῃ κάνεις νὰ σκοτωθῇ ἀπερισκέπτως.

Ἀρχηγός. — Βεβαίως· τοῦτο λέγεται φόνος ἐκ προμελέτης, δολοφονία τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του, αὐτοχειρία.

Ἐγώ. — Κᾶτι χειρότερον λέγεται.

Ἀρχηγός. — Ἐχάσαμεν βεβαίαν νίκην, διότι ἐγὼ εὑρισκόμην εἰς συνεννόησιν μετὰ τῶν περὶς ὁπλαρχηγῶν, ὅπως συγκροτήσωμεν αὔριον ἀποφασιστικὴν μάχην μέχρι τελευταίας ῥανίδος αἵματος. Καὶ μήπως γνωρίζομεν κἂν πόσους τούρκους σκοτώσαμε, ὥστε νὰ πᾶν καὶ οἱ δικοί μας ἱκανοποιημένοι τουλάχιστον;

Γραμματεύς. — Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατον. Ἀφοῦ λείπουν ἀπὸ μᾶς δεκαπέντε, οἱ τοῦρκοι δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἦνε ἑκατονταπλάσιοι. Εἴχομεν λοιπὸν, δεκαπέντε ἐπὶ ἑκατὸν, χίλιοι πεντακόσιοι. Βάλε τώρα τοὺς πληγωμένους, τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ἀποδραντας, τοὺς ἐκ φόβου ἀποθανόντας, τοὺς λιποθύμους καὶ ἐν γένει τοὺς κακῶς ἔχοντας, αἱ ζημίαι τοῦ ἐχθροῦ δὲν ἠμπορεῖ, παρὰ ν' ἀνέρχωνται τοὐλάχιστον εἰς δισχιλίους καὶ πλέον. Εἶνε φυσικὸς συλλογισμὸς τοῦτο.

Ἀρχηγός. — Σὰν πολλοὶ δὲν εἶνε ;

Ἐγώ. — Μὰ τί διάβολο, ὅλοι ὅλοι ὅσοι εἶνε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀμοῦς Ἀγᾶ ἀνέρχονται μόλις εἰς χιλίους πεντακοσίους, καὶ 'μεῖς σκοτώσαμε δυὸ χιλιάδες ; Τότε πάει νὰ 'πῇ, ὅτι σκοτώσαμε καὶ τὸν Ἀμοὺς τὸν ἴδιον.

Γραμματεύς. — Καλά σου ξυπνητούρια ! Καὶ τώρα ἀκόμη τὄμαθες ;

Ὅλοι. — Σκοτώσαμε τὸν Ἀμούς ; Ἀλήθεια ; Ζήτω τὸ ἔθνος, ζήτωωω !

Ἀρχηγός. —Ἀμέσως, μὴ χάνομεν καιρὸ, πιάσε, γράψε, γρήγορα, νὰ μὴ τύχῃ καὶ τὸ ξεχάσωμε, γράψε ἔκθεσιν μάχης εἰς Ἀθήνας, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ δημοσιευθῇ εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας, δι' ἐκτάκτων παραρτημάτων, εἰς τὸ *Zouprà l 'rt 'Atèr*, καὶ νὰ σταλῇ καὶ ὡς ἰδιαιτέρα ἀνταπόκρισις εἰς τὸν *Χρόνον* τοῦ Λονδίνου μὲ κεφαλαῖα γράμματα.

Καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον· ὁ γραμματεὺς ἤρξατο γράφων εἰς ἐπήκοον ὅλων τάδε :

«Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια. Ἄνδρες μόλις διακόσιοι ὑπὸ τὸν ἀνδρεῖον ἀρχηγόν . . . . προσβαλόντες τὸν ἐν Ἀγυιᾷ τῆς Θεσσαλίας ἐμφωλεύοντα αἱμοβόρον καὶ αἱμοχαρῆν Ἀμοὺς Ἀγᾶ μετὰ τρισχιλίων ζώντων ὀθωμανῶν, πάντων αἱμοχαρῶν καὶ θηριωδῶν τὰς ὄψεις, συνεκρότησαν μάχην διαρκέσασαν ἀπὸ τῆς »δευτέρας τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς ἄλλης πρωΐας.....

Ἀρχηγός. — Βγάλε καμπόσαις ὥραις, ἀδελφὲ, πάει παρὰ πολύ.

Γραμματεύς. — Τί πολύ ; Ἔπρεπε μάλιστα, ἂν τὸ καλὸ ἐξετάσῃς, νὰ γράψωμε πῶς βάσταξε δυὸ ἡμερονύκτια, διὰ νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν ! Ἕνα ἡμερονύκτιον μεγάλη δουλειά. Θὰ προσθέσω μάλιστα, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἴμεθα θεονήστικοι. Ἀληθινὰ, τί θὰ φᾶμε ἀπόψε ; Νᾶχωμε καὶ τὸν νοῦν μας.

Ἐλβετός. — Ἔκει παξιμάδας. Σπάσει δόντια, τρώει. Κόψιμος πιάνεις καὶ κωρὶς σκοτώσει τοῦρκος πεταίνεις ἀπὸ παξιμάδος.

Ἐγώ.— Δηλαδὴ ἀπὸ νόσον παξιμαδίτιδα, ἤτοι γαλεταδίτιδα.

Γραμματεύς. — Ἐξακολουθεῖ γράφων. «Καθ' ὅλην τὴν »διάρκειαν τῆς μάχης οἱ ἡμέτεροι ἐμάχοντο ὡς λέοντες, »οὐδεὶς ὀπισθοχώρησεν, οὐδεὶς ἐκρύβη, πάντες δὲ καρ»τερικῶς βῆμα πρὸς βῆμα τὸν ἐχθρὸν διώκοντες, ἐξεπόρ»θησαν τὰ χαρακώματα αὐτοῦ ἓν πρὸς ἕν, ἔτρεψαν εἰς »φυγὴν τὸ ἐκ τρισχιλίων ἀράβων, γκέγκιδων, ἀλβανῶν, »κιρκασίων, βασιβουζούκων, ρεντίφιδων, ἀγαρινῶν, τογ»καλακίων, τούρκων τῆς Μέκκας καὶ Μεδινᾶς, μαμε»λούκων, τουρκομάνων, σεφνταλίδων . . .

Ἀρχηγός. — Στάσου, ὄχι· τί εἶνε αὐτοὶ οἱ σεφνταλίδες πάλι. Βγάλτους καὶ βάλε καλλίτερα γεννιτσάρους...

Γραμματεύς.—Μωρὲ τοὺς ξέχασα τοῦ κερατάδες. Λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς φύγουν. Θὰ 'πῇς τοὺς πιάναμε, ποῦ θὰ μᾶς πήγαιναν· ἀλλὰ γιατί· «καὶ γεννιτσάρων, συνιστά»μενον σῶμα τοῦ θηριώδους καὶ διαβοήτου Ἀμοὺς Ἀγᾶ, »ὃν, αὐτότατον καὶ μὲ πλήρη καὶ ἀκέραια τὰ χαρακτη»ριστικά του, συλλαβόντες ζῶντα καὶ ἀναπνέοντα ἤγα»γον εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ τὸν ἔστησαν τρόπαιον...

Ἀρχηγός. — Τὸν Ἀμοὺς Ἀγᾶ στήσαμεν τρόπαιον ; Σὰν χοντρὸ δὲν εἶνε λιγάκι.

Γραμματεύς. — Ψύλλους στ' ἄχυρα κάθεσαι καὶ γυρεύεις τώρα σύ. Καταλαβαίνουν ἀπ' αὐτὰ ἐκεῖνοι στὴν Ἀθῆνα ;

Ἀρχηγός.—Καλά· φθάνει ἕως ἐκεῖ. Τὰ ἄλλα τὰ ἐνθουσιαστικὰ σχόλια ἃς τὰ βάλουν οἱ δημοσιογράφοι ἐκεῖ. Φέρε νὰ ὑπογράψω.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Παληάνθρωπος.

νέαν αὐτῆς κλίσιν, ὥστε, ὅπως δήποτε, θέλει νὰ ὀνομάζεται ὁ κύριος Σάρρας Βερνάρδ.

—

Ὁ καθημερινὸς βίος αὐτῆς μετέχει παντὸς παραδόξου. Ὅταν δὲν παρέστησεν ἀφ' ἑσπέρας ἢ δὲν ἔχῃ ἕτερον κώλυμα, ἐγείρεται λίαν ἐνωρίς. Ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς εἶναι ἠναγκασμένη νὰ ἐγείρηται πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἵνα ἔχῃ τὸν καιρὸν ν' ἀνερευνήσῃ καὶ ἀνεύρῃ αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην της, ἥτις ἐργασία διαρκεῖ περὶ τὴν ὥραν.

Ἐὰν δὲν ἔχῃ ἄλλην ἀσχολίαν, ζωγραρίζει ἢ γράφει. Ἀνὰ πᾶσαν ἡμίσειαν ὥραν μεταβάλλει toilette καὶ κατοπτρίζεται ἐντὸς μεγάλου κατόπτρου, τὸ ὁποῖον ἀντανακλᾷ, ὡς ὑπόδειγμα κομψότητος, ἕνα σκελετόν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, γράφει κάμμίαν ἐπιστολὴν à la Victor Hugo, μεταβαίνει εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ Salon, εἰς τὰ ἱπποδρόμια, ὅταν ἦναι εἰς τοὺς Παρισίους.

Τὴν ἑσπέραν, συνήθως, κατακλίνεται λίαν ἀργά. Πρὶν ἢ δ' ἀποκοιμηθῇ, ἀναγινώσκει καὶ εἶτα τίθεται μεταξὺ τῶν σελίδων ὡς σημαντήρ.

Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐπαληθεύσωμεν τὴν διήγησιν περὶ *ξυλοκραββάτου*. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τοῦτο ἦτο εὐφυὲς ἀστεῖον δῶρον μελαγχολικοῦ ἐραστοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ μεγάλη καλλιτέχνις τηρεῖ ὡς ἀνάμνησιν. Ἡ κλίνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας, συνήθως, ἀνακπαύεται εἶναι μακρὰ θήκη αὐλοῦ.

—

Πρὸς ὁδηγίαν παντὸς ὅστις ἤθελεν ἔχει τὴν πρόθεσιν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος, παρέχομεν τινας πληροφορίας περὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐνδυμασίας καὶ τῆς ἐθιμοτυπίας.

Ἐνδυμασία. Γαλάζιον δίουρον, ὑπενδύτης λευκὸς, ἀναζυρὶς ἐρυθρά. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταινία, φέρουσα τοὐλάχιστον τὰς ὀκτὼ πρώτας (battute) τῆς Μασσαλιώτιδος.

Ἐθυμοτυπίαι. Μόλις γενόμενος δεκτὸς ἐνώπιον τῆς καλλιτέχνιδος, νὰ προσκρούσῃς εἰς αὐτὴν, προσποιούμενος ὅτι δὲν τὴν βλέπεις, ἢ, ἐὰν στηρίζηται εἰς τοῖχον, νὰ ἐκλάβῃς αὐτὴν ἀντὶ σχισμῆς καὶ νὰ μεταβῇς νὰ παρατηρήσῃς δι' αὐτῆς. Ἀπευθύνων αὐτῇ τὸν λόγον, νὰ μεταχειρίζησαι πάντοτε τὸν τίτλον 'Ὑψηλότης, ὅστις εἶναι ἔνδειξις τιμῆς πρὸς τὰς πριγκιπικὰς ἕξεις αὐτῆς, καὶ, συγχρόνως, λεπτὸς ὑπαινιγμὸς εἰς τὴν παντελῆ ἔλλειψιν τῶν ἑτέρων διαστάσεων τοῦ κομψοτάτου σώματος αὐτῆς.

Ἰταλός.

ΟΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΑΙ

—

Δὲν εἰξεύρω τί πρᾶγμα ἀγαπῶ περισσότερον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, διότι τόσα πολλὰ πράγματα ἀγαπῶ ἀρχίζων ἀπὸ τοὺς ὡραίους ὀφθαλμοὺς καὶ καταλήγων εἰς τὰ ἑκατονδώδεκα, ὥστε ἐρωτώμενος εἴρνης τί προκρίνω, θὰ ηὑρισκόμην ἐμπερδευμένος καὶ διστάζων· ἂν ὅμως τύχῃ νὰ ἐρωτηθῶ ποτε τί μισῶ περισσότερον, θ' ἀποκρινόμην ἀδιστάκτως. — Μετὰ τὰ πράσα καὶ τοὺς ἐπικηδείους λόγους, μισῶ τὸν συκοφάντην!

Ἡ μαῖα ἡ ἐπιστατήσασα κατὰ τὸν τοκετὸν τῆς ἀνωτέρω ἰδέας μου εἶνε ἡ *Ἐφημερίς*. Εἰς ἓν φύλλον αὐτῆς πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶδον δημοσιευόμενον τὸ ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου ε. ε. βούλευμα τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, δι' οὗ ἐπικυροῦται καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν κ. Ἀλέξ. Κωστῆν τὸ ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου ε. ε. βούλευμα τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, τὸ ἐκδοθὲν ἐπὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως τῶν καϋμέδων. Τὸ βούλευμα τῶν Ἐφετῶν κηρύσσει διαπρυσίως τὴν ἀθωότητα τοῦ κ. Κωστῆ, ἀνατρέπει τὴν σαθρὰν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ἥτις ὡς μὴ ὤφειλεν ἐστηρίχθη μετὰ πολλῆς ἐλαφρότητος ἐπὶ ἀνυποστάτων καταγγελιῶν, στιγματίζει δὲ διὰ ζωηρῶν φράσεων τὴν κακοήθειαν καὶ τὴν ἐμπάθειαν, ὑφ' ἧς ἡ καταγγελία αὕτη ἐνεπνεύσθη.

Ἴσως ἐκ τῆς ἐπιτεινομένης ὁσημέραι διαστροφῆς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συκοφάντου ἐγένετο κοινότερον καὶ μᾶλλον διαδεδομένον· δὲν ἔπαυσεν ὅμως διὰ τοῦτο νὰ εἶνε πάντοτε μισητὸν καὶ ἀποτρόπαιον, ὅσον δὲ Σιοπεναόυερ καὶ ἂν εἴνέ τις, ὅσον συντάκτης *Παλιγγενεσίας* πρωθυπουργοῦντος Κουμουνδούρου καὶ ἂν εἶνε, πάλιν ἐν τῇ ἀπαισιοδοξίᾳ του θὰ ἐκπλαγῇ καὶ θὰ αἰσθανθῇ βδελυγμίαν καὶ ἀποστροφὴν πρὸς τὸν χαλκεύοντα κατηγορίαν κατὰ τιμίου ἀνθρώπου.

Μέσον τῶν γραμμῶν τοῦ εἰρημένου βουλεύματος διορῶμεν ὅλην τὴν θλιβερὰν Ὀδύσσειαν, τοῦ κ. Ἀλεξ. Κωστῆ· βλέπομεν τίμιον καὶ εὐπόληπτον πολίτην, εὐσυνείδητον καὶ διακεκριμένον ὑπάλληλον, συλλαμβανόμενον διὰ μιᾶς καὶ ἀναγκαζόμενον νὰ διέλθῃ δι' ὅλων τῶν αὐχμηρῶν σταθμῶν περιπλόκου ἀνακρίσεως· βλέπομεν ἓν ἔντιμον ὄνομα ριπτόμενον βορὰ εἰς τὴν ἄπληστον καὶ χαρέκακον πολυπραγμοσύνην, ἀλλὰ δὲν βλέπομεν ἐπὶ τέλους ὡς ἐν ταῖς παραστάσεσι τοῦ θεάτρου *Εὐτέρπη* τιμωρουμένην ὡς ἔδει τὴν κακοήθειαν καὶ τὴν ἐπιβουλήν. Ἐξῆλθεν μὲν ἀλώβητον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Κωστῆ ἐκ τῆς δοκιμασίας καὶ ἐκηρύχθη πανδήμως ἡ ἀθωότης αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ἀπονομὴ αὕτη τῆς δικαιοσύνης δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε μονομερής ;

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἂν ἤμην νομοθέτης, Μωσῆς, Ζωροάστρης, Λυκοῦργος ἢ ἔστω καὶ Καρδαρᾶς, ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ εἰσαγάγῃ νομοσχέδιον εἰς τὴν βουλὴν, θὰ προέτεινον νόμον ἰδιαίτερον κατὰ τῶν σκοπίμως καὶ ἐσκεμμένως συκοφαντούντων. Καὶ διὰ τὴν ποινὴν δὲν θὰ προσέτρεχον εἰς τὰ φῶτα τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς, ὅπερ ἔχει φαίνεται τὸ μονοπώλιον τῆς ἐρευρέσεως πρωτοφανῶν βασανιστηρίων. Μὲ ἤρκει ἡ καταδίκη τοῦ συκοφάντου εἰς τὴν ἐπιβεβλημένην δημοσίαν ἀνάγνωσιν ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα τῆς ἀποφάσεως δι' ἧς κηρύσσεται ἡ ἀθωότης τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κατηγορηθέντος. Ἂν τοῦτο δὲν ἤρκει, ἤθελον προσθέσει εἰς τὴν ποινὴν καὶ τὴν καταναγκαστικὴν ἀνάγνωσιν καὶ συντακτικὴν ἀνάλυσιν τῶν κυρίων ἄρθρων τοῦ *Ἐθνικοῦ Πνεύματος*.

Ἀπέναντι τοιαύτης φοβερᾶς ποινῆς, εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ οἱ τολμηρότεροι ἤθελον ὑποχωρήσει.

Ζακχαῖος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

—

Διερχόμενος πρὸ τῆς θύρας τῆς **Ρόμβης** ἤκουσα φωνὰς, εἶδα κηρία ἀνημμένα, καὶ ἀνθρώπους ἐκκλησιαζομένους καὶ εἰσῆλθον.

Εἰς τὸν δεξιὸν χορὸν παρὰ τὸ ἀναλογεῖον καλόγηρος

μὲ μορφὴν Σειληνοῦ καὶ σκοῦφον στίλβοντα ἐκ βύπου, συνώδευε τὴν νωχελῆ καὶ ἔρρινον φωνὴν τοῦ ψάλτου διαστρέφων τὸ στόμα του καὶ τὸ ἀναιδὲς γένειόν του εἰς πᾶσαν ἀναφώνησιν, ὡς *ἀδερφὸς* καθήμενος ἐπὶ πάγκου ταβέρνας καὶ παίρνων τὸ *γιαρέ*· ὁ ἀριστερὸς ψάλτης ἐκίνει τοσούτω σπασμωδικῶς τὴν σιαγῶνά του ψάλλων, ὥστ' ἐνόμιζες ὅτι ὑφίστατο πείραμα τοῦ Βόλτα.

Οἱ χονδροὶ καὶ χαμηλοὶ θόλοι τῆς ἐκκλησίας ἐπεκάθηντο βαρεῖς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν· πᾶσα πτῶσις τοῦ πνεύματος συνεκρούετο πρὸς τὴν ὁροφὴν καὶ κατέπιπτε χαμαὶ μεθ' ὁρμῆς. Ἀσθενὲς φῶς διερχόμενον διὰ τῶν ἰοχρόων ἢ κιτρίνων ὑέλων τῶν ὡς μεσαιωνικοῦ πύργου στενῶν θυρίδων καὶ καταπίπτων ἐπί τινων μορφῶν, διέχεεν ἐπ' αὐτῶν ἀπαισίαν τινα θειόχρουν καὶ πελιδνὴν ἔκφρασιν τρόμου καὶ ἀγωνίας.

Βαρετά τις ἀτμόσφαιρα ἀνίας ἦτο διακεχυμένη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ὅλοι ἐφαίνοντο ὅτι ἔπληττον ἐκεῖ καὶ ἐχασμῶντο· καὶ αὐταὶ αἱ λαμπάδες ἐνύσταζον· ἐνίοτε κηρίον σβεννύμενον ἐπλήρου τὸν ναὸν βαρείας καὶ πνιγηρᾶς ὀσμῆς λίπους. Ἐντὸς στασιδίων μερικαὶ ἡλίθιαι μορφαὶ ἐψιθύριζον μὲ τρέμοντα χείλη τροπάρια, τὰ ὁποῖα δὲν ἐνόουν. Ἡ φαντασιώδης ἀνάπλασις τῶν φώτων παρίστα εἰς κερδόπληκτον φαντασίαν ἐμπόρους τινὰς τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, τὰ κηρία ὡς πήχεις, καὶ τὰς εἰκόνας πάσας μὲ τοὺς ἀρλεκινικοὺς των χρωματισμοὺς ὡς φύλλα ὑφασμάτων ἀναπεπταμένων πρὸς πώλησιν.

Ἐνίοτε λευκὸν μανδήλιον ἐσείετο· νεανίαι τινες προσήλονον ἀδιακόπως τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν ἀριστερὰν στοὰν, ὅπου ἵσταντο αἱ γυναῖκες. Ἐκεῖ ψίθυρός τις συνεχής, ὑπὸ ποικιλόχροας πετάσους φέροντας κεχρωματισμένα πτερὰ στρουθοκαμήλου ἢ πτηνὰ ὁλόκληρα, ζωηραὶ κεφαλαὶ ἐστρέφοντο ἀνήσυχοι· προκλητικὰ βλέμματα πετῶντα ἀπὸ τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων συνηντῶντο ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν σταυροκοπουμένων· παράδοξός τις προσδοκία ἡδονῆς κατεῖχε τὰ δύο στρατόπεδα ἕτοιμα νὰ ὁρμήσωσι τὰ μὲν πρὸς τὰ δὲ μὲ ἀγκάλας ἀνοικτάς· καὶ ὁλονὲν διεσταυροῦντο τὰ ἀκριτόμυθα βλέμματα ἐξομολογούμενα τὰ μυστήρια τῆς σαρκός. Οἱ γέροντες ἔστρεφον καὶ παρετήρουν μετ' ἐκφράσεως λαιμαργίας τὴν πρὸ αὐτῶν παρελαύνουσαν ἡδονὴν, ἀγριομματιάζοντες τοὺς νέους, οἵτινες τοὺς κατεκόλασαν.

Παρέκει γραῖά τις ἐπέπληττε δεκαοκταετῆ νεάνιδα, διότι ἔκαμνε τὸν σταυρόν της δίχως νὰ βγάλῃ τὸ γάντι της, τὸ ὁποῖον εἶνε ἁμαρτία. Κάπου κάπου ἠκούετο ἔκτινος συνδιαλέξεως: — Ἔπιασε τὸ μπόλι σου ; Ὀξεῖς κλαυθμηρισμοὶ νηπίου διακόπτοντες τὸν ἱερέα μνημονεύοντα τῶν κτητόρων καὶ εὐεργετῶν τῆς ἐκκλησίας ἀφύπνισαν ἄλλο παιδίον ὅπερ ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μάμμης του καθημένης.

Ὁμιλος ἀνδρῶν εἶχε συναθροισθῇ περὶ τὸ ἀριστερὸν μανουάλιον καὶ παρετήρουν μὲ βουλιμιῶντα βλέμματα καὶ σκανδαλώδη σχόλια νεαρωτάτην μητέρα, ἥτις καθημένη προκλητικώτατα ἐθήλαζε τὸ τέκνον της, περιλεῖχον ἀδηφάγως τὸν ἀλαβάστρινον παχουλὸν μαστόν της.

Καὶ οἱ ἱερεῖς ἐλειτούργουν· ἀλλὰ διὰ ποῖον ; ὄχι βεβαίως διὰ τοὺς παρευρισκομένους. Ἐκεῖνοι περὶ παντὸς ἄλλου ἐνδιεφέροντο ἢ περὶ τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ. Πανταχοῦ ἀνεζήτησα τὸν Χριστὸν ἐν τῷ ναῷ ἐκείνῳ, ἀλλ' οὐδαμοῦ, οὐδαμοῦ τὸν εὗρον, εἰμὴ μόνον ἐπὶ εἰκονισμάτων τινῶν μαύρων, καπνισμένων, ἐφιδρούντων ρύπον.

Βεβαίως ἔκαμον πολὺ καλὰ καὶ ἐώρταζον τὴν ταφὴν τοῦ Χριστοῦ· ὁ Χριστὸς ἐτάφη, ἀλλὰ χωρὶς ἀναστάσεως. Ἦτον ἀληθὴς νεκρὸς ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ κρύου του σταυροῦ. Καὶ ἔφυγα ψιθυρίζων τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους στίχους, οἵτινες θὰ ζήσωσι πολὺ περισσότερον τοῦ Χριστοῦ:

Ta gloire est morte ô Christ et sur nos croix d' ébène,

Ton cadavre celeste en poussière est tombé.

Ἰουλιανός.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

—

Προκειμένου περὶ συνοικεσίου ἡ εἰκοσκέτις κόρη ἐρωτᾷ συνήθως περὶ τοῦ μελλονύμφου :

— Ποῖος εἶνε ;

Ἡ τριακοντοῦτις :

— Τί κάμνει ;

Ἡ τεσσαρακοντοῦτις :

— Ποῦ εἶνε ;

—

Νεόνυμφος πρὸς φίλον. Τὸ εἰξεύρω, φίλε μου, ὅτι ἡ σύζυγός μου δὲν εἶν' εὔμορφη· ἀλλὰ τί θέλεις; Ἡ καλλονὴ παρέρχεται.

Ὁ φίλος πρὸς τὸν νεόνυμφον. Ναί· τὸ κακὸν ὅμως εἶνε ὅτι δὲν παρέρχεται καὶ ἡ ἀσχημία !

—

— Μὰ, τί πρᾶγμα εἶνε ἄγγελος;

— Ἄγγελος, κόρη μου, εἶνε ἕνα παιδάκι μὲ πτερά.

— Μὰ λοιπὸν ἡ Ζουλῆ ἡ γκουβερνάντα μου δὲν ἔχει πτερά· καὶ τότε ὁ μπαμπᾶς γιατὶ τῆς λέγει: ἄγγελέ μου;

—

Ὁ λόγος περὶ Σούγκρα.

— Σοῦ ἔχει ἕνα πνεῦμα, ὁ πειρασμὸς, μὰ ἕνα πνεῦμα!

— Τὸ πιστεύω, ἀπήντησε μειδιῶσα μία κυρία, πρέπει μάλιστα νὰ ἔχῃ καὶ πολὺ, διότι ποτὲ δὲν κάμνει χρῆσιν αὐτοῦ ὥστε νὰ τὸ δαπανᾷ.

—

Ἔμπροσθεν τοῦ φωτογραφείου τοῦ Μωραΐτου:

— Ἀ ! νὰ ἡ φωτογραφία τοῦ Δηλιγιάννη.

— Τὶ ὁμοιότης! Νομίζεις ὅτι θὰ μιλήσῃ.

— Φευγεὶ, φίλε μου !

—

Τὰ κεράσια ὅταν ὡριμάσουν κοκκινίζουν. Κατὰ τοῦτο διαφέρουν ἀπὸ τὰς γυναῖκας.

—

Αἱ μεγαλείτεραι Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης εἶνε ἡ Γαλλία ἡ Ἀγγλία, ἡ Γερμανία, ἡ Ρωσσία καὶ ἡ ....γωνή.

—

Ἡ κυρία Ἑλένη παρήγγειλεν εἰς τὴν μαγείρισσάν της νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἓν ζεῦγος χειροκτίων χρώματος *κρεατί* ἀριθ. 6 1)4.

Ἡ μαγείρισσα μετ' ὀλίγον ἐπανέρχεται φέρουσα χειρόκτια χρώματος σοκολάτας

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα χρώματος *κρεατί* ;

— Μάλιστα, κυρία· καὶ ἴσα ἴσα κ' ἐγὼ τ' ἀγόρασα 'ς τὸ χρῶμα τῶν χεριῶν μου.

Κομήτης.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ.

Ρήγιον—Μεσσήνη, 21[2 Ἀπριλίου 1882.

Ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἰταλικοῦ Βοσπόρου εἰσέτι τὰς ἐντυπώσεις μου ταύτας, ἠχοὺς καὶ φάσματα, ἐν ῥαθυμίᾳ ἐνταῦθα ν' ἀποτυπώσω πειρῶμαι.

* * *

Ἐν ῥᾳθυμίᾳ. Ὁ οὐρανὸς, ὅλος κυανοῦς, μειδιᾷ ῥᾴθυμος· βαθύτερον κυανᾷ τῆς Σικελίας τὰ ὄρη ἀπέναντι νωχελῆ ἁπλοῦνται ἐν τῇ στιλβούσῃ τῆς θαλάσσης ἀγκάλῃ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας θερινοῦ ἡλίου· πέριξ τῶν ποροτοκαλλεῶν τὰ ἄλση μεθύουσιν καταπράσινα ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὰ φιλήματα· ὁ ἀὴρ χλιαρὸς παραλύει ἡδυπαθῶς τὰ νεῦρα καὶ αἰσθάνομαι ὅτι πᾶσα ἡ περὶ ἐμὲ ζωὴ ὑποστᾶσα ἤδη ὡς παρθένος ἐν σπασμοῖς τὰ πρῶτα μυστικὰ, μανιώδη τοῦ ἔαρος φιλήματα, ἐξηντλημένη τώρα ὡς γυνὴ πρόσφατος ἡδυπαθῶς κηλεῖται ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ θέρους.

* * *

Ἀλλ' ἐν τῇ ὀργανικῇ ταύτῃ ῥαθυμίᾳ ἡ ψυχὴ ἐνθουσιᾷ ἔτι ἐπὶ τῷ ἤχῳ ἑνὸς ὀνόματος, ἐπὶ μιᾷ ἀναμνήσει· ἐπὶ τὴν κυανῆν ἔκτασιν τοῦ στενοῦ τῆς Μεσσήνης ἐν τῷ εὐδίῳ ἀέρι ἡ φαντασία διώκει τὴν ἀδιάγραπτον μορφὴν ὄντος ἀπλόστου, ἀγγέλου ἢ νύμφης, ἐπὶ τὰ ἀόρατα τοῦ ὁποίου χείλη καὶ ἐπὶ λύραν ἀναπάλλεται ἔτι ἡ κραυγὴ ἐκείνη ἡ Ἰταλὶς ἡ πρό τινων ἡμερῶν βροντωδῶς ἀνασκιρτῶσα ἐπὶ τὰς ἀκτὰς καὶ τοὺς λόφους τούτου : *ὁ Γαριβάλδης !*

* * *

Χθὲς ἐν Μεσσήνῃ περὶ τὸ ἑσπέρας, ὁ ἦχος τῶν κωδώνων αἰφνίδιος καὶ βαρὺς ἔπληξε τὰ ὦτά μου· ἐρρίγησα· ἐσήμαινον τὸν Ἑσπερινόν· πρὸ ἑξακοσίων ἐτῶν, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ὁ ἦχος οὗτος ἤγγελλε τὸν θάνατον εἰς τὰς χιλιάδας τῶν ἐν Σικελίᾳ ξένων. Πρὸς τῷ πατάγῳ τῶν κωδώνων εἰς τὰς ἀκοάς μου ἐβόμβησαν αἱ κραυγαὶ, mora !... mora !... Ἐδοκίμασα νὰ προφέρω τὴν λέξιν ciceri... καὶ ἐπείσθην ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἐκληφθῶ ὡς Σικελός.

* * *

Διῆλθον ἐν τῇ φαντασίᾳ μου αἱ εἰκόνες τῶν ἐν Πανόρμῳ ἑορτῶν... καὶ νοερῶς, ἐν συντριβῇ καρδίας, σοὶ ἐζήτησα συγγνώμην, Διευθυντὰ φίλε, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν εὑρισκόμην εἰς τὴν θέσιν μου.

* * *

Παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς ἐπὶ τὰ πλῆκτρα σκιρτῶντας εὐστρόφους δακτύλους νεαρᾶς Ἑλληνίδος, ἀναπολῶ διαγραφομένην τὴν μακρὰν γενιάδα καὶ τὸ ἐπιβλητικὸν καλυμαύχιον τοῦ ἀγαθοῦ ἡμῶν ἀρχιμανδρίτου — ἐν Μεσσήνῃ—ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἡμετέρου προξένου κ. Φοντάνα.—Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῶν ἀνδρῶν ὁ ὅμιλος—πανταχοῦ καὶ ἀνεπανορθώτως Ἑλλήνων— συνεζητοῦμεν περὶ Ἑλληνικοῦ τύπου καὶ πολιτικῆς—

— ... δὲν ἔχομεν τύπον διότι δὲν ἔχομεν γρ....

— ... ὅσα γράφονται ἐν Ἑλλάδι....

— ... ἐφημερίδες διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ ὄχι μόνον διὰ τὴν Ἑλλάδα, δὲν ὑπάρχουν· γράφ...

— . . εἴδες, τί κατακλυσμὸς φύλλων εἰς...

Pauzo... Ὁ ἐρωτικὸς τοῦ Costi γλυκὺς ἐξέπνεεν ἐπὶ τὰ χείλη τῆς καλῆς Ἑλληνίδος κηλούμενος ἐν τῇ ἁρμονίᾳ τοῦ συνοδεύοντος τὸ ᾆσμα κλειδοκυμβάλου.

* * *

Προχθὲς μικροῦ δεῖν νυκτοκτόνουν, ὡς ἀνταποκριτὴς τοῦ *Μὴ Χάνεσαι*, ἐξ ἀπογνώσεως. Μόλις, ἀποβιβασθέντα εἰς Μεσσήνην, ὁ πρῶτος γνώριμος ὃν συνήντησα μ'ἐρωτᾷ:

— Εἶδες τὸν Βέρδη ;

— Τὸν Βέρδη !

— ... καὶ τὴν Βερνάρ ;

— Ποῦ..! πῶς, πότε ;..

— Πότε ἔρθασες ;

— Πρὸ μικροῦ, διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς μεσημβρίας

— Ἀκριβῶς διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου ἔρθασαν ὁ Βέρδης καὶ ἡ Σάρα Βερνάρ.

— .....! καὶ δὲν τοὺς εἶδον !

Ἕτεροι δέκα μοὶ ἀπηύθυναν τὰς αὐτὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰ αὐτὰ μὲ ἐβεβαίωσαν· μὲ κατελάμβανε βαθμηδὸν λύσσα· πῶς εἶναι δυνατόν ; συνεταξείδευσα μετ' αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου, ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ... ἐκοιμώμην ἢ εἶχον ἀποβλακωθῇ ;

Ἐν τῷ καφφενείῳ λαμβάνω τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Μεσσήνης» ἐκδοθεῖσαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἐν τοῖς διαφόροις ὑπὸ τὸν τίτλον «Ospiti illustri» ἀναγινώσκω : «Διὰ τοῦ σήμερον καταπλέοντος ἀπὸ Ῥηγίου ἀτμοπλοίου »καταφθάνουσι διερχόμενοι διὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως ὁ »κ. Βέρδης καὶ ἡ Σάρα Βερνάρ· ὁ πρῶτος μεταβαίνει εἰς »Πάνορμον διὰ τὰς ἑορτάς· ἡ κ. Βερνὰρ διευθύνεται εἰς »Μελίτην». — Ἦν αὕτη ἡ κρίσιμος στιγμὴ τῆς αὐτοκτονίας· μ' ἔσωσε φίλος Ἕλλην ἐκεῖ παρατυχών· ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἦν *Πρωταπριλιάτικο.... ψαρευθὲν* ὑφ' ὁλοκλήρου τῆς Μεσσήνης.

Πολλοὶ ἐβεβαίουν ἐν καλῇ τῇ πίστει (;) ὅτι εἶχον ἴδει τὸν μέγαν Maestro καὶ τὴν περίφημον ἠθοποιόν.

Ἀγησίλαος.

(ΕΠΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.)

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Ὁδὸς Μουσῶν, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.

— ΕΜΜΑ ΜΑΡΑΤΣΗ —

Ρήγιον, 22]3 Ἀπριλίου 1882.

Τὸ ὄνομα τοῦτο περιλαμβάνει ὅλας τὰς ἀπὸ τῆς χθεσινῆς ἑσπερίδος ἐν τῷ θεάτρῳ ἐντυπώσεις μου. Τὸ ἀναγράφω ἐνταῦθα, ὅπως οἱ ἀναγνῶσται τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** τὸ καταμαθωσι, μέλλοντες ἴσως μετ' οὐ πολὺ νὰ γνωρίσωσι τὴν φέρουσαν αὐτό.

Ὁ κ. Βοττάτση impresario καὶ διευθυντὴς θεατρικοῦ διάσου ἔχει ἀνάγκην μιᾶς πρώτης ἠθοποιοῦ. Παρουσιάζεται αὐτῷ ὁ σύζυγος τοιαύτης, προτείνων τὸ γλυκύ του ἥμισυ, ἣν πρότασιν ὁ Βοττάτσης ἀπορρίπτει· ἡ σύζυγος αὕτη τοῦ προτείνοντος συζύγου δὲν ἀνῆλθεν ἔτι τὴν σκηνὴν, καὶ ὁ ἀποτυχὼν πρῶτος ἀπαρηγόρητος ἀπέρχεται, ἵνα προσέλθῃ ἡ . . . ρηθεῖσα δευτέρα. ἥτις προσωπικῶς ἀνανεοῖ τὰς αὐτὰς προτάσεις τῷ θεατρικῷ διευθυντῇ, ἀναγκάζουσα συγχρόνως αὐτὸν ν' ἀκροασθῇ, ὡς δεύτερον πρόσωπον, ὡς Ἰάσων, μίαν σκηνὴν αὐτοσχεδίου τινὸς «Μηδείας». Τὸ τραγικὸν πάθος πλημμυρεῖ τῆς Μηδείας τὰ στήθη, ἡ φωνή της βροντᾷ ὡς ἀπειλὴ μαινάδος ἢ θωπεύει τρομερῶς γλυκεῖα ὡς ὁ βραχνὸς ὀρυγμὸς ἐρωτιώσης τίγρεως· στενάζει μειλίχιος ἢ ὀδυνηρὰ ὡς τὸ παράπονον ἐρωμένης καὶ αἱ ἰκεσίαι μητρός· κατὰ δὲ τὴν ὑπερτάτην στιγμὴν, καθ'ἣν πρὸ τοῦ σκληροῦ καὶ ἀκάμπτου Ἰάσωνος πίπτουσι πληγεῖσαι αἱ δύο καθῆκλαι . . . δηλαδὴ τὰ δύο τῆς Μηδείας τέκνα . . . ὁ Βοττάτσης βάλλει κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ πόνου, διότι αἱ καθῆκλαι τοῦ συνέτριψαν τοὺς πόδας.

Ἀπελθούσης τῆς μαινομένης Μηδείας πρὸ τοῦ μηκέτι συνελθόντος Βοττάτση προσέρχεται ὡραία, ἐλαρρὰ καὶ χαρίεσσα τὴν ἀναβολὴν, σφριγηλὴ, φιλόγελως, ἐπιθετικὴ νεαρὰ Βενετὴ, ἥτις, λέγει, ἀπὸ λαχανοπώλιδος θέλει νὰ καταστῇ ἠθοποιός. Διὰ τῆς ἀρρήτως γλυκείας, ὡς τὰ ἐπὶ τὰς Βενετικὰς διώρυγας ἀντηχοῦντα ᾄσματα, διαλέκτου ἐκείνης, ὅλης χάριτος, ὅλης μελῳδίας, ὅλης ἔρωτος θυμηδοῦς, ἡ Βενετὴ λαχανοπῶλις προτείνει τὰς συμφωνίας της, ᾄδει, γελᾷ, κλαίει, ὀργίζεται, φαιδρύνεται, ἐκφοβίζουσα, συγκινοῦσα τὸν Βοττάτσην καὶ αἴφνης ἐκλείπει, ἀφίνουσα αὐτὸν ὑπὲρ ποτε ἐκπεπληγμένον.

Καὶ ἰδοὺ αἴφνης προσερχομένη κομψὴ, λιγυρὰ ἀμαζὼν Γαλλιστὶ τὸν λόγον ἀπευθύνουσα τῷ Βοττάτσῃ καὶ τοῦτου μὴ ἐννοοῦντος διὰ γαλλικῆς προφορᾶς λατρευτῆς τὴν Ἰταλικὴν καταχρεουργοῦσα καὶ ἐκγαλλίζουσα. Παρουσιάζεται καὶ αὕτη ὡς πρώτη ἠθοποιὸς ; μετὰ τῆς μεγίστης ψυχρότητος ἐκπυρσοκροτοῦσα φραντσεζικωτάτας blagues.

Ἀπελθούσης καὶ ταύτης πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ κ. Βοττάτση, ὡς κεραυνὸς αἴφνης ῥίπτεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς κραυγάζουσα καὶ ἀπειλοῦσα Νεαπολιτανὶς ἰχθυοπῶλις· οἱ μαῦροι ὀφθαλμοί της βάλλουσιν ἀστραπὰς, ἐπὶ τῶν παρειῶν της λάμπει πυρκαϊὰ, αἱ χεῖρές της ἀνακινοῦνται ἀπαύστως καὶ βιαίως, ἡ γλῶσσά της τρομακτικῶς . . . εἶναι ἡ ἀληθὴς guappa τοῦ Basso Porto.

Καὶ ταύτην ὡς ρακέτταν ἀπελθοῦσαν διαδέχεται εὐπρεπὴς, ἀλλ' ἀνεμόγλωσσος δεσποσύνη, ἥτις γνωρίζομεν ὅτι ὁ θεατρικὸς θίασος τοῦ κ. Βοττάτση μέλλει νὰ περιέλθῃ καὶ τὴν Ἀνατολὴν, προτείνει ἑαυτὴν ὡς ἠθοποιόν... Ἑλληνίδα.

×

Ἐσκίρτησα ἐπὶ τοῦ fauteuil καὶ ἔτεινα πρὸς τὴν σκηνὴν ὄμματα καὶ ὦτα μετὰ δεκαπλασιασθείσης προσοχῆς... Ναὶ, ναὶ, δὲν ἠπατώμην, ἀπήγγελλε διὰ τῆς καθαρωτέρας ἑλληνικῆς προφορᾶς, ἀφελέστατα, ἀπταίστως, ὡς εἰ τὴν μητρικήν της ἔλαλει γλῶσσαν, στίχους δράματος ἑλληνικοῦ. Ἐξ ὅλου τοῦ ἀκροατηρίου ἴσως ἐγὼ μόνος ἐννοοῦν αὐτήν. Μοὶ ἔφαίνη ὅτι ἰδιαιτέρα τις ἀτμοσφαῖρα, ἐκτὸς τῆς κοινῆς, περιέβαλλε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμὲ καὶ τὴν νεαρὰν ἠθοποιὸν, ἀτμοσφαῖρα ἑλληνικὴ· ἔπρεπε νὰ ἦναι Ἑλληνίς· πῶς ἄλλως θ' ἀπήγγελλεν οὕτως ; Ἐνόμισα ὅτι τὴν ἐγνώριζον ἤδη, καὶ τὴν ἔβλεπον τὸ πρῶτον χθές· τίς ἦτο ;

×

Ἐγνωρίσθημεν· μ' ἐδέχθη ὡς συμπατριῶτις· ὄντως, ἐγεννήθη ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ γονέων Ἰταλῶν· ὁμιλεῖ ἐξαιρέτως τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν· δὲν στερεῖται ἑλληνικῶν γραμματικῶν γνώσεων· ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα της· μόνος της πόθος, μοὶ εἶπεν, εἶναι νὰ ἐξασκήσῃ τὴν καλήν της τέχνην ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ἐν τῇ θείᾳ γλώσσῃ, ἣν φοβεῖται μὴ ἀπομάθῃ ἐν Ἰταλίᾳ μακρότερον παραμένουσα.

×

Ἡ «Μήδεια», ἡ Βενετὴ, ἡ Γαλλίς, ἡ Νεαπολιτανὶς μοὶ ἀπεκάλυψαν καλλιτέχνιδα ὑπὸ σπανίων πεπροικισμένην προτερημάτων, ἅτινα ἐπὶ τῆς ἡμετέρας δύναται νὰ μετενέγκῃ σκηνῆς.

Εἶναι νεαρωτάτη, δεκαεξαέτις, εὐφυὴς, ζωηρὰ, χαρίεσσα καὶ ἐνταυτῷ κἄπως ἐμβριθὴς, ὡς ἀληθὴς Ἀνατολίτις.

×

Ἀναγράψας ἐπὶ τῶν γραμμῶν τούτων τὸ ὄνομά της, ὑποδεικνύω αὐτὴν ὡς πολύτιμον ἀπόκτημα διὰ τὴν ἀναγεννωμένην ἐθνικὴν ἡμῶν σκηνήν. Ἰδιαιτέρως ἀπευθύνομαι τῷ κ. Δεκατσᾷ, τῷ τοσαύτας προσπαθείας καταβάλλοντι, ὅπως ἐξεύρῃ καὶ μορφώσῃ Ἑλληνίδας ἠθοποιούς. Ἐν τῇ κυρίᾳ Ἔμμα Μαράτση ἡ καλλιτέχνις εἶναι ἤδη μεμορφωμένη, ἡ Ἑλληνὶς ὑφίσταται.

×

Καὶ ἰδοὺ δεύτερος ἑλληνικὸς ἀστὴρ — ἥττων τὸ μέγεθος, ἀσθενέστερος τὴν λάμψιν—ὃν ἐντεῦθεν εὐτυχῶς ἀνακαλύψας ἐπὶ τὸν καλλιτεχνικὸν τῆς Ἰταλίας οὐρανόν.

×

Τίς οἶδεν ; Ἴσως καὶ τώρα αὐτόθεν, ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ, ἔτερός τις εὐτυχήσῃ νὰ καθορίσῃ ἀκριβέστερον τὴν ἐπιστημονικήν του ἀξίαν· ἀλλὰ βεβαίως, περὶ τούτου τοὐλάχιστον, οὐδεὶς θὰ διανοηθῇ νὰ διισχυρισθῇ ὅτι δὲν εἶναι ἁπλοῦν καὶ εὔκολον νὰ μεταθέσωμεν αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἡμέτερον Ἑλληνικὸν οὐρανόν, ἐφ' ὃν τῆς **Τέχνης** οἱ ἀστέρες τοσοῦτον σπάνιοι ἐπιτέλλουσιν.

Ἀγησίλαος.

Πολὺν προσελκύουν κόσμον ἡ βιτρίνες τοῦ
ΝΕΟΥ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΟΥ ΚΟΡΝΙΖΟΠΩΛΕΙΟΥ
ΤΟΥ
ΜΙΧΑΗΛ ΓΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Ὁδὸς Αἰόλου, κάτωθεν τοῦ φωτογραφείου τοῦ Πέτρου Μωραϊτίνη)

ΦΕΡΕΙ ἐκ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ὡραιοτάτας εἰκόνας, ρωμαντικὰς ἐλαιογραφίας, μαγευτικὰς, Nature-Morte, χαλκογραφίας καὶ ἄλλα.

ΕΧΕΙ ΟΛΩΝ των ΕΙΔΩΝ κορνίζας, τὰς ὁποίας φέρει ἐπίσης ἐκ Γερμανίας.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗΤΕ !!!
ὅλας τὰς Αἰθούσας καὶ τὰ Ἑστιατόριά σας.

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΝΕΟΝ ΟΙΝΟΠΩΛΕΙΟΝ

καθ' ὅλως παριστινὴν μέθοδον ἤνοιξε κάτωθεν τοῦ Ἐμπορικοῦ τοῦ κ. **Βασιλοπούλου**, καὶ τοῦ ὡραίου ξενοδοχείου τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἡ Ἑλλάς, ὑπὸ τοῦ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Σ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Πωλοῦνται κατὰ φιάλας

Ὅλοι οἱ Ἑλληνικοὶ καὶ Εὐρωπαϊκοὶ Οἶνοι.

—

Αἴθουσαι διὰ παρέας κρυφαί, ὅπου δύνασαι νὰ ξεφαντώσῃς ἀόρατος καὶ μόνος.

ΖΥΘΟΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

Οἱ κομψότεροι τῶν μεζέδων. Ὑπηρεσία ἀρίστη

ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΣΙ ΤΟΥΤΟΙΣ

ἄμεσος συγκοινωνία μετὰ τοῦ μεναδικοῦ ξενοδοχείου

Η ΕΛΛΑΣ

ὅθεν δύνασαι νὰ προμηθευθῇς ὅ,τι θέλεις.

!!! ΘΑ ΓΙΝΗ ΚΕΝΤΡΟΝ !!! (—4)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΦΘΗΝΙΑΝ δηλαδὴ εἰς τὸ Ἐμπορικὸν 68—Ὁδὸς Ἑρμοῦ—68 τοῦ ΣΩΤΗΡΙΟΥ Γ. ΒΟΓΛΗ

Ἔχει ἀπὸ ὅλα καὶ τὰ δίδει ἐφθηνότατα: **Καπμέρια, καστόρια, τσοῦχαις, ρεπίνατς, μπαταντέτς, φλανέλαις, φορέματα, νουβωτὲ, τέμπε, χατέδες** κτλ. κτλ.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ **Ὁδὸς Σταδίου**

(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

Οἱ κ. κ. ἀδελφοὶ Οἰκονόμου ἀγγέλλουσιν, ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ τίθενται ἐπὶ τῶν φιαλῶν τοῦ ἐκ τοῦ Οἰνοποιείου των παραγομένου οἴνου ἐτικέται τεφρόχροοι, ἁπλούσταται, ἄνευ τινὸς κοσμήματος ἢ συμβόλου, φέρουσαι δὲ μόνον διὰ κυανοῦ χρώματος τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν:

ΟΙΝΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ἢ ΛΕΥΚΟΣ

Ἀδελφοὶ Οἰκονόμου

Ἀθῆναι

Ἐν τούτοις αἱ μέχρι τοῦδε ἕτοιμοι φιάλαι φέρουσι τὴν γνωστὴν μεγάλην καὶ πολυχρώματον ἐτικέταν.

Ταῦτα πρὸς γνῶσιν τῶν ἀξιοτίμων καταναλωτῶν τοῦ οἴνου των. [4, 5]

Διὰ τοὺς Λουκούλλους

—

ΧΑΒΙΑΡΙ τῆς ΒΛΑΧΙΑΣ μοναδικὸν, ἐξόχου γεύσεως καὶ ὄψεως ἀκόμα, πωλεῖται εἰς τὸ

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΠΕΡΝΙΟΥΔΑΚΗ.

ΕΞΟΧΟΝ ΚΤΗΜΑ ΕΝ ΛΑΡΙΣΗ δεσπόζον τῶν Τεμπῶν, ὅλης τῆς κοιλάδος καὶ τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλύμπου.

Πλήρες ἀρχαιολογικῶν θησαυρῶν, ὀγκολίθων, ξυλικῆς

Κατάλληλον δι' ἀνάκτορον, μέγαρον, ἔπαυλιν ἢ ξενοδοχεῖον.

[Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖόν μας] (8—8)

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΩΤΙΚΗΣ

ΘΕΡΙΝΗ ΕΠΟΧΗ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΩΤΙΚΗΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ **ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ** **ΛΟΝΔΙΝΟΝ**

ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Εἶναι τόσαι αἱ προμήθειαι καὶ αἱ παραγγελίαι, ἃς ἔκαμεν εἰς τοὺς πρωτίστους ἐμπορικοὺς οἴκους

ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ὥστε θὰ εἶναι μοναδικὸν διὰ τὴν ποικιλίαν, τὴν λεπτότητα καὶ τὴν κομψότητα τῶν ὑφασμάτων του.

Ἀγγλικὰ ὑφάσματα διὰ Κοστούμια, Ζακέτα, Παντελόνια.—Μινὰ δι' ἐνδυμασίας.—Μινὰ διὰ Γελέκα (NOUVEAUTÉS).—Ἀλμπαγάδες διὰ τὰ κυνικὰ καύματα.—Μεγκὸν μαλακώτατον, λεπτὸν καὶ ψθινὸν διὰ Παρτεσού.—Φανέλλαι ἀγγλικαί.

ΤΑ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΑ

νομίζει κάνεις ὅτι εἶναι βελουδένια, τόσον μαλακὰ εἶναι, ὅλα λεπτότης, ἔρως, θέρος καὶ ζωή.—Σχέδια καὶ χρώματα καλλιτεχνικώτατα.

Μὲ αὐτὰ καὶ τὸ γῆρας γίνεται νεότης.

Τὰ ΜΙΝΑ του ΓΕΛΕΚΙΑ

ΕΙΝΕ ΔΙΑ ΦΙΛΗΜΑ.—Κάθε κομμάτι, κάθε γελέκο ἔχει καὶ τὸ χρῶμά του.—ΣΥΛΛΟΓΗ **600** ΕΙΔΩΝ!

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΤΟΥ

Ἀπὸ τὸν πρώτιστον καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν Ραπτικὸν Καλλιτεχνικὸν Σύλλογον.—Πηγαίνετε νὰ τὰ ἰδῆτε, προσέχετε ὅμως διότι **! κινδυνεύετε νὰ ἐρωτευθῆτε !**

ΕΠΙΣΗΣ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ DEMI SAISON [Η', 6]